

grønlandske ekspropriationer og giver hjemmel for en række af de formål, til hvilke ekspropriation kan ske.

For så vidt angår fremgangsmåden, har man som forbillede benyttet den her i landet gældende lov af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom. Denne lovs administrative opbygning er i det hele fulgt. Man har lagt vægt på, at ekspropriationerne ledes af de samme myndigheder som i det øvrige Danmark, således at den størst mulige erfaring er tilsikret, og at garantien for uvildig behandling af borgernes eventuelle klager er lige så gode i Grønland som i det øvrige Danmark. Den øverste myndighed for ekspropriationer i Grønland er ministeren for Grønland.

Det bemærkes, at loven ikke indeholder regler om taksationskommission til administrativ efterprøvelse af erstatningsfastsættelserne. Disse spørgsmål kan efter loven indbringes direkte for Grønlands landsret.

Ved sin opregning af de formål, til hvilke der kan eksproprieres, går loven i enkelte bestemmelser ud over den bestående danske ekspropriationslovgivning. Dette gælder f. eks. bestemmelsen i lovens § 1, stk. 1, nr. 11, der under de sædvanlige betingelser tillader ekspropriation af bl. a. *boliger*, hvis dette er nødvendigt for opnåelse af tilfredsstillende bebyggelsesforhold og hensigtsmæssig udnyttelse af arealer, der er anvendelige til bebyggelse, når dette er led i en af vedkommende kommunalbestyrelse og ministeren for Grønland godkendt bebyggelsesplan.

Om baggrunden for lovforslaget udtalte ministeren for Grønland ved dets fremsættelse i folketinget bl. a., at det måtte ses ikke alene som en imødekommelse af et ofte fremsat ønske fra Grønlands landsråd, men også som opfyldelsen af et lige så stærkt ønske fra de statslige organer, der har ansvaret for løsningen af de betydelige anlægsopgaver i Grønland.

I mangel af en ekspropriationslovgivning havde det offentlige som bygherre hidtil i hvert enkelt tilfælde måttet forhandle sig til rette med ejerne af huse, der skulle fjernes for at give plads for mere hensigtsmæssigt byggeri. Imidlertid havde der i de senere år været tilfælde, hvor ejerne havde udnyttet statens tvangssituation og forlangt erstatninger, der lå langt over vurderingssummen, hvilket man havde måttet acceptere, idet alternativet havde været, at den plan-